

MARY KUBICA

Od úspěšného bestselleru *DOBŘÍ DIEVČA*

NEPLAČ, MILÁČÍK

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Mary Kubica: Don't You Cry,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve MIRA Books, Ontario, Canada 2016,
preložila Alexandra Ruppeltdtová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © 2016 by Mary Kyrchenko
All rights reserved
Translation © Alexandra Ruppeltdtová 2021
Cover Design © Barbara Baloghová 2021
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2021

ISBN 978-80-220-2366-5

Venované
Petovi.

NEDELA

QUINN

Hneď som mala tušiť, že niečo nie je v poriadku, vravím si, keď sa dnes zamyslím nad vtedajšími udalosťami. Prenikavý zvuk uprostred noci, otvorené okno, prázdna posteľ. Neskôr som si svoju nevšímavosť vysvetľovala všeličím – od migrény cez únavu až po donebavolajúcu hlúposť.

To však na veci nič nemení.

Hneď mi malo byť jasné, že sa niečo deje.

Zobudí ma budík. Estherin budík drnčí tak, že ho počuť aj cez dvoje dverí.

„Vypni ho,“ zavrčím a strčím hlavu pod vankúš. Prevalím sa na brucho, strčím hlavu aj pod druhý vankúš, aby som stlmila zvuk, perinu potiahnem vyššie.

Všetko márne, stále ho počujem.

„Dofrasa, Esther!“ odkopem prikrývku na koniec postele, prudko sa posadím. Zrazu sa vedľa mňa ozve nespokojné mumlanie, ťažký vzdych, sliepňajúce oči hľadajú perinu. Cítim, ako sa mi v bruchu prelieva včerajší alkohol – Brusnicová smršť, Bourbon lemon, Tokijský ľadový čaj... Izba sa okolo mňa krúti ako hula-hop, aj ja som sa tak nejako zvrátila na špinavom tanečnom parkete s chlapíkom menom Aaron, Darren, Landon alebo Brandon. Potom navrhol,

aby sme išli jedným taxíkom, a teraz leží v mojej posteli. Štuchám doňho, dávam mu najavo, že je čas vypadnúť, ľahám mu prikrývku z rúk. „Spolubývajúca je už hore,“ do-
bem ho do rebier. „Musíš zmiznúť.“

„Ty s niekým bývaš?“ pýta sa rozospato. Sadne si, pre-
trie si oči. Až teraz, vo svetle neďalekej pouličnej lampy,
ktoré preniká oknom na rozbombardovanú posteľ, zisťu-
jem, že by mi mohol byť otcom. V tlmenom barovom osvet-
lení a v alkoholovom opare to vyzeralo, že má hnedé vlasy,
teraz vidím, že sú popolavé. Jamky v lícach sú vlastne ryhy,
vrásky.

„Dočerta, Esther,“ hundrem. Je mi jasné, že onedlho začne
pani Budnyová zdola rozčúlene búchať metlou do povaly.

„Musíš ísť,“ zopakujem. Poslúchne.

Idem za zvukom do Estherinej izby. Budík neúnavne
cvrliká ako cikáda. Hundrem, kráčam tmavou chodbou,
pridržiavam sa steny. Slnko vyjde až o hodinu. Ešte nie je
ani šesť. Estherin budík vreští ako vždy v nedeľu ráno. Je
čas chystať sa do kostola. Esther má krásny zvonivý hlas,
odkedy ju poznám, každú nedeľu spieva v chrámovom
zbove v Catalpe. Dala som jej prezývku svätá Esther.

Prvé, čo ma v jej izbe zarazí, je zima. Cez otvorené ok-
no prúdi mrazivý novembrový vzduch. Na stole leží kôp-
ka papierov, zaťažená skriptami – *Úvod do pracovnej terapie*.
Papiere šuchocú vo vetre. Na obločných tabuliach ná-
mraza, po skle stekajú pramienky kondenzovanej vody. Ok-
no dokorán, odmontovaná sieťka proti hmyzu je opretá
o stenu.

Vykloním sa, dívam sa, či Esther nie je na požiarnych scho-
doch, ale svet vonku – v našom malom chicagskom obytnom
bloku a okolo neho – je tichý a tmavý. Ulicu lemujú zaparko-
vané autá, pokryté posledným lístím opadaným zo stromov,
pod ktorými stoja. Na autách aj na žltnúcej, vädnúcej tráve sa

ligoce inovať. Z komínov stúpajú k rannej oblohe pásiky dymu. Celá Farragut Avenue spí – len ja nie.

Na požiarnom schodisku nie je nikto, ani Esther.

Odídem od okna, prekročím prikrývky na zemi – svetlo-oranžovú perinu, akvamarínovú deku. „Esther?“ vyhrknem a začnem prehľadávať spálňu. Je nevelká, ledva sa do nej zmestí Estherina francúzska posteľ. Potknem sa o kôpku oblečenia na dlážke, nohy sa mi zamotajú do džínsov. „Vstávaj, už je ráno!“ budím ju. Načiahnem sa, chcem umlčať budík. Namiesto toho však zapnem rádio a spálňu zaplaví kofónia zvukov – ranné správy sa miešajú s neutíchajúcim drnčaním. „Krucifix!“ Strácam trepezlivosť. „Esther!“

Keď si oči privyknú na tmu, konečne vidím, že svätá Esther nie je v posteli.

Napokon sa mi podarí vypnúť budík a nakoniec aj rozsvietiť – zvráštím tvár, z ostrého svetla ma rozbolí hlava, následok prehýrenej noci. Ešte raz všetko prehľadám, aby som sa presvedčila, či som niečo nezanedbala. Pozriem sa aj pod prikrývky na zemi. Viem, že je to smiešne, ale pre istotu. Nakuknem aj do šatníka a do kúpeľne – prechádzam zrakom po drahej kozmetike, ktorú sme si kedysi kúpili len tak z rozmaru, spoločne.

Po Esther ani stopy.

Rozumné rozhodnutia nikdy neboli mojou silnou stránkou. Na to je Esther. Možno preto hneď nevolám na políciu, Esther tu nie je, nemá ma kto vyzvať, aby som to spravila. No, aby som bola úprimná, v prvej chvíli mi vôbec neprišlo na um, že sa jej mohlo niečo stať. Nenapadlo mi to ani v druhej, ani v tretej, ani vo štvrtej chvíli, zlákala ma posteľ, išla som si opäť ľahnúť, vyspať sa z opice.

Druhý raz som sa zobudila až po desiatej. Slnko už bolo vysoko na oblohe, po Farragut Avenue sa motali ľudia, kupovali kávu a pečivo na raňajky alebo na obed, skrátka, na

to, čo o takom čase jedávajú. Zababušení vo vetrovkách a v kabátoch, ruky vo vreckách, na hlavách klobúky a čiapky. Človek nemusí byť génius, aby zistil, že vonku je zima.

Trónim v obývačke na ružovej pohovke a čakám, že svätá Esther sa zjaví s karamelovou kávou a čerstvou žemľou. Keď dospieva v kostole, vždy ich ide kúpiť sebe aj mne. Zakaždým si sadneme k malému kuchynskému stolu, jeme a zhovárame sa o všetkom možnom. O deťoch, ktoré plakali počas omše, o tom, ako dirigent stratil noty, čo som vyvážala minulú noc, že som si zase dotiahla domov nejakého bezmenného chlapa, ktorého Esther nikdy nevidí, len počuje cez papierovo tenké steny bytu.

Včera som sa bola zabávať bez nej. Ostala doma oddychovať. Tvrdila, že je nachladnutá a musí to vyležať. No keď nad tým teraz rozmýšľam, vôbec sa mi nezдалa chorá – nekašlala, nekýchala, neslzili jej oči. Ležala pod dekou v teplej bavlnenej pyžame.

„Poď so mnou,“ prosila som ju. V Balmorale otvorili nový bar, už dávno sme sa tam chystali – veľká miestnosť, intímne osvetlenie, podáva sa len martini.

„Poď,“ modlikala som, ale márne.

„Nebola by so mnou žiadna zábava, Quinn,“ odbila ma. „Choď bezo mňa. Už si to.“

„Nemám radšej ostať s tebou?“ spýtala som sa, ale len zo zdvorilosti. „Objednáme si niečo dobré,“ navrhla som, hoci som vôbec nebola hladná. Už som mala na sebe nové rozkošné šatočky, topánky na vysokých podpätkoch, bola som učesaná a namaľovaná. Dokonca som si oholila nohy. Určite som nemala chuť trčať doma. Ale ponúkla som sa, aspoň pre pokoj v duši.

Esther odmietla. Poslala ma, aby som išla bez nej, nech sa zabavím.

Vzala som ju za slovo. Vyrázila som do ulíc a roztočila som

to. Do toho nového podniku som nakoniec nešla, počkám na Esther. Skončila som v zapľuvanom karaoke bare, opila som sa a dovliekla som si domov neznámeho chlapa.

Keď sme dorazili, Esther už bola v posteli, dvere na izbe mala zavreté. Aspoň som si to vtedy myslela.

Teraz, keď sedím na pohovke a uvažujem, čo sa dnes ráno udialo, celé sa mi to nevidí. Prepánajána, čo ju donútilo ujsť cez okno a dolu požiarnym schodiskom?

Rozmýšľam, až sa mi parí z kečky, ale napadá mi len slávna balkónová scéna zo Shakespeara, v ktorej Romeo vyznáva Júlii lásku.

To je asi jediné, čo mi dala škola, okrem toho, že trubička z rozmontovanej verzatilky je najlepšia zbraň na vystreľovanie papierových guľôčok.

Žeby sa Esther v noci vybrala von za nejakým chlapom?

Jasné, Romeo sa nakoniec otrávi a Júlia sa prebodne dýkou. Čítala som to. Dokonca som videla film, adaptáciu z roku 1990 s Claire Danesovou a Leonardom DiCapriom – v nej Romeo vypije jed a Júlia sa zastrelí jeho pištoľou. Dúfam, že Esther nedopadne tak hrozne.

Momentálne nemôžem robiť nič iné, len čakať. Sedím na malej ružovej pohovke, zízam na prázdny kuchynský stôl a dúfam, že Esther sa čoskoro zjaví – či už strávila noc v posteli, alebo sa vykradla von oknom a zliezla dolu požiarnymi schodmi z druhého poschodia nášho činžiaka. To teraz nie je dôležité. Stále som v nočnom úbore – termotričku, flanelových boxerkách a hrubých vlnených ponožkách – chýba mi káva a žemľa. Nikde nič, a môže za to Esther – kvôli nej dnes ostanem hladná a bez kofeínu.

Keď sa priblíži poludnie, urobím to, čo by spravila každá rozumná dospelá osoba – objednám si jedlo od Jimmyho Johna. Potrvá aspoň štyridsaťpäť minút, kým mi donesú

sendvič s morčacím mäsom. Začínam mať pocit, že môj žalúdok požíera sám seba. Najmenej štrnásť hodín som nemala nič v ústach, zato alkoholu požehnane. Obávam sa, že o chvíľu sa mi nafúkne brucho ako hladujúcim deťom, ktoré ukazujú v televízii.

Nemám energiu. Hrozí mi smrť. Asi zomriem.

Vtom sa ozve bzučiak, zvonenie zdola. Okamžite vyskočím – donášková služba! Otvorím, pozdravím kuriéra, dám mu prepitné – pár mizerných dolárov, našla som ich v obálke s nápisom *Nájomné*, ktorú Esther odkladá do jednej z kuchynských zásuviek.

Zjem obed, zhrbená nad kovovým konferenčným stolíkom, potom urobím niečo, čo by spravila každá normálna baba, keď jej zmizne kamarátka. Vyberiem sa do jej izby a začnem snoriť. Bez výčitiek svedomia, bez pocitu viny.

Estherina spálňa je menšia než moja, má rozlohu chladniaceho boxu. V podstate celú zaberá široká posteľ – siaha od jednej steny s plastickým náterom takmer po druhú, prakticky nie je kadiaľ prejsť. Viac si v Chicagu za tisícsto dolárov mesačne nemôžete dovoliť.

Snažím sa pretisnúť popri posteli, opäť sa potknem o hrbu bielizne, čo ešte stále leží na doškriabanej drevenej dlážke, vykuknem na požiarne schodisko – sústavu kovových rebríkov a mriežkovaných plošín, ktoré vedú od zeme až k Estherinmu oknu. Keď som sa sem pred rokmi nasťahovala, smiali sme sa, že má síce menšiu izbu, ale keby budovu zachvátili plamene, ona jediná by sa zachránila. Dopriala som jej to. Ja som zas mala viac miesta – okrem postele sa mi tam zmestil aj písací stôl, bielizník a prútené kresielko. Chvalabohu, zatiaľ nehorelo.

Pristihnem sa, že znova premýšľam nad tým, čo, doparoma, prinútilo Esther vyliezť v noci na požiarne schody. Prečo neodišla dverami? Na druhej strane, nebolo to až

také čudné, neraz sme na tie schody liezli spolu, dívali sme sa na mesiac, na hviezdy aj na nepôvabnú bočnú uličku pod nami, hompálali sme nohami a popíjali koktail ako na balkóne. Bol to náš rituál, sedávali sme na nepohodlnej zhrdzavenej kovovej konštrukcii, šepkali si tajomstvá a sny, mriežka nás neľútostne tlačila, až nám po chvíli zdreveneli zadky.

Ak tam aj Esther včera večer bola, teraz tam nie je.

Ale kde môže byť?

Nazriem do šatníka. Jej obľúbené čižmičky sú preč. Obula sa, otvorila okno a vyliezla von?

Áno, vravím si, presne tak. Je to jediné rozumné vysvetlenie – zároveň ma to upokojuje, že Esther sa nič nestalo. Jasný, je v pohode, ubezpečujem samu seba.

Len stále nechápem dôvod.

Dívam sa z okna. Je pokojné popoludnie, ranný ruch okolo kávy vystriedalo popoludňajšie otupenie, na ceste ani živej duše. Stavím sa, že polovica Chicaga teraz čučí pred telkou a sleduje, ako Medvede valcujú ďalšieho súpera.

Otočím sa chrbtom k oknu a opäť sa zahľadím na Esthero kráľovstvo. Aha, treba nakrmiť ryбку. Plastový kôš v skrini je plný špinavej bielizne. Džínsy, legíny, tepláky, podprsenky, spodné nohavičky. Biele tielka ležia úhladne na sebe vedľa koša. Ibuprofen. Fľaša s vodou. Učebnice naskladané na zemi takmer po strop, písací stolík z Ikey – typ „zmontuj si sám“ – na ňom skriptá, ktoré slúžia ako ťažidlo, aby sa nerozletel štôš papierov. Dotknem sa zásuvky, no neotvorím ju, nepozriem sa dnu. To by bolo neslušné, bezočivejšie než prehrabávať sa vo veciach, čo ležia na stole – laptop, iPod, slúchadlá a tak ďalej.

Na stene je pripnutá naša fotografia z vlašajších Vianoc. Selfie pred umelou jedličkou. Usmejem sa, keď si spomeniem, ako sme sa brodili snehom, keď sme šli po ten strom-

ček. Na fotke sa tisneme jedna k druhej, ihličie nás pichá do hlavy, na šatách máme napadané lamely. Obe sa smeje-
me, ja mám na tvári skôr samoľúby úškrn, ona svoj typic-
ký prívetivý úsmev. Jedlička je Estherina, skladuje ju v pre-
najatom boxe trikrát jeden a pol metra, šesťdesiat dolárov
mesačne. Má v ňom uložené staré gitary, lutnu a všetko ostat-
né, čo sa jej nezmesť do izby. Napríklad bicykel. A, samozrej-
me, stromček.

Pred sviatkami sme sa poň vybrali. Brodili sme sa čer-
stvo napadaným snehom, nohy sa nám doň zabárali ako
do tekutého piesku. Z oblohy sa bez prestania sypali vloč-
ky ako chumáče vaty. Zaparkované autá zavialo. Majitelia
ich budú musieť odhrabávať alebo počkať na odmäk. Sneh-
ová nádielka ochromila polovica mesta, ulice boli nezvyčaj-
ne tiché, len my s Esther sme sa nimi plahočili a z plného
hrdla sme spievali vianočné koledy. Nemalo to komu pre-
kážať. Cesty brázdili len pluhy, aj tie mali čo robiť, tak sa
šmýkalo. My s Esther sme vďaka kalamite nemuseli ísť do
práce.

Vybrali sme sa teda do skladu po ten umelý stromček,
využijeme voľno a vyzdobíme si byt. Na betónovej chodbe
sme pred bezpečnostnou kamerou predviedli bláznivý ta-
nec, zadúšali sme sa od smiechu. Predstavovali sme si, ako
vrátnik, mŕkvy uzavretý čudák, sedí za pultom v sklenej kóji
a sleduje na monitore náš šialený írsky dupák. Keď sme sa
vybláznili, Esther vytiahla kľúč a odomkla visaciu zámku
na dverách číslo dvestotri. Dookola som drmolila, že je to
zvláštne, moji rodičia bývajú na David Drive dvestotri. Osud,
vyhlásila Esther, ja som ju však presviedčala, že je to len ná-
hoda.

Stromček bol rozobratý a uložený v škatuli, nemohli
sme ho nájsť medzi haldou ostatných vecí. Škatuľ tam bo-
lo habadej. Nechtiac som natrafila na evidentne nespráv-

nu – keď som ju otvorila, objavili sa fotky šťastnej rodinky pred neveľkým domčekom. Jednu som vytiahla. „Kto je to?“ spýtala som sa. „Nikto,“ odbila ma Esther a vytrhla mi ju z ruky. Aj keď som nemala čas prezrieť si ju bližšie, nezdalo sa mi, že by na nej nebol nikto. Ale netlačila som na pílu. Vedela som, že Esther nerada hovorí o príbuzných. Ja som večne šomrala na svoju rodinu, ona si nechávala pocity pre seba.

Hodila fotku naspäť do škatule a zavrela ju.

Našli sme stromček a vliekli sme ho domov. Cestou sme sa zastavili v obľúbenom bistre. Sedeli sme tam skoro sami, jedli sme palacinky a zapíjali ich kávou. Už bolo takmer poludnie. Dívali sme sa, ako sneží. Smiali sme sa na tom, ako ľudia bojujú so závejmi, vyhrabávajú autá spod snehových pyramíd. Tí úspešní potom pracovali na tom, aby si vyhradili parkovacie miesta, stavali na ne stoličky alebo vedrá, aby im ich nikto neobsadil, kým sa vrátia. Odhrabané metre mali cenu zlata, najmä v zime. Sedeli sme s Esther v reštaurácii pri okne, sledovali sme, ako susedia ťahajú z domu rôzne predmety a kladú ich na odhrnuté parkovacie miesta, ktoré čoskoro aj tak zasype sneh, a ďakovali sme Bohu za mestskú hromadnú dopravu.

Doma sme zmontovali stromček, večer sme ho ozdobili svetielkami a guľami. Keď sme skončili, Esther sa uvelebila na ružovej pohovke do tureckého sedu, brnkala na gitare, ja som v jej sprievode vyspevovala Tichú noc a Zvončeky. To bolo vlani. Kúpila mi ponožkové papuče, aby som mala nohy v teple, lebo v našom byte bola zima dvadsaťštyri hodín denne, sedem dní v týždni. Nie a nie sa zahriať. Bol to vhodný darček, praktický. Dôkaz, že ma počúvala, keď som sa večne ponosovala na to, ako mrznem. Skĺzne mi zrak – aj teraz ich mám na nohách.

Ale kde je Esther?

Hľadám ďalej, aj keď presne neviem čo. Nachádzam všetlíjaké perá a ceruzky. Na poličke stiesneného šatníka s vykoľajenými posuvnými dverami objavím starú vyplznutú plyšovú hračku z detstva. Na dlážke sú vedľa seba zoradené škatule s topánkami. Postupne do nich nazerám – nudné nenápadité baleríny, mokašiny, tenisky.

Nič na podpätkoch.

Žiadne farby, len čierna, biela alebo hnedá.

Potom nájdem odkaz.

Je zastrčený medzi papiermi na ikeáckom písacom stole pod učebnicou pracovnej terapie, medzi účtom od mobilného operátora a domácou úlohou.

Zložila list na tretiny, akoby sa ho chystala vložiť do obálky a odoslať poštou, ale nakoniec si to rozmyslela.

Zatvorím fľašu s vodou, aby sa nevyliala, pozbieram perá. Zvláštne, nikdy by mi nenapadlo, že Esther by mohla mať na stole taký neporiadok. Natíska sa otázka – čo všetko o nej ešte neviem?

Potom si prečítam odkaz. Nemôžem odolať. Veď odkazy sú na to, aby sa čítali, nie? Je naklepaný na stroji – typická pedantná Esther –, podpísaný *S láskou* a iniciálami *E. V.* – Esther Vaughanová.

Vtom ma trkne – možno svätá Esther nie je až taká svätá.

ALEX

Jedno nech je vopred jasné – neverím v duchov.

Na všetko predsa existuje logické vysvetlenie, napríklad uvoľnená žiarovka, pokazený vypínač, skrat...

Stojím v kuchyni, dopíjam posledný glg Mountain Dew, jednu nohu mám obutú, druhú, bosú, strkám do čiernej tenisky, keď zrazu zbadám oproti cez ulicu záblesky. Svetlo sa striedavo zažína a hasne, blik, blik. Ako mimovoľné šklbanie svalov. Záchvevy, kľče, tik.

Blik, blik.

O chvíľu je po všetkom – neviem, či to bolo naozaj, alebo to bol len výplod mojej fantázie.

Keď odchádzam, otec leží na gauči, ruky rozhodené, nohy rozčapené. Na konferenčnom stolíku stojí otvorená fľaša whisky Gibson's Finest, vrchnák zapadol kamsi pod vankúše, alebo ho možno otec zvierá v spotenej dlani. Chrápe, v hrudi mu chrapčí, akoby v nej mal štrkáča. Ústa otvorené, hlava skĺznutá z operadla pohovky. Keď sa zobudí, pravdepodobne ešte s opicou, určite ho bude bolieť krk. Izba páchne jeho ranným dychom, ktorý vypúšťa z rozdavených úst ako výfukové plyny – ovzdušie zamorujú dusík, kysličník uhoľnatý a oxidy síry. Nie doslova, ale tak si to predstavujem, keď si zapchávam nos, aby som to

nemusel dýchať. Nestihol sa vyzuť, má obuté tmavohnedé kožené topánky, ľavú rozviazanú, rozstrapkané šnúrky visia z gauča. Oblečenú má tmavozelenú polyesterovú bundu na zips.

Závan zatuchnutej kolínskej prezrádza, čo sa dialo včera večer a v noci – záťah by zrejme dopadol oveľa lepšie, keby si nezabudol dať dolu obrúčku. Má viac vlasov než väčšina mužov v jeho veku – husté, nakrátko ostrihané, hrdzavé, ladia s červenou pokožkou tváre. Iní chlapi už plešivejú alebo sú celkom holohlaví. A priberajú. Otec nie. Stále vyzerá dobre.

Pôsobí úboho. Aj v spánku vyzerá, akoby kapituloval – to je v prípade štyridsaťpäťročného muža horšie než strata vlasov.

Navyše sa z neho stal pijan.

Televízor je zapnutý ešte odvčera, teraz už bežia ranné kreslené rozprávky. Vypnem ho, vyjdem von, dívam sa na spustnutú budovu oproti, kde som pred chvíľou videl blikať svetlo.

Klasický rodinný domček, žltá omietka, hliníkové rúry, deravá strecha, namiesto verandy len betónová platňa. Nikto v ňom nebýva. Bolo by to príjemné asi ako čistenie zubných kanálikov alebo operácia slepého čreva. Pred rokmi tam v mraze prasklo vodovodné potrubie, aspoň tak sme počuli, celý vnútrajšok vytopilo. Niektoré okná sú zatlčené preglejkou, steny posprejovali miestne bandy výtržníkov. Dvor zarástol burinou, celkom zadusila trávnik. Jedna odkvapová rúra odpadla, prederavená leží na zemi. Čoskoro ju zakryje sneh. Nie je to jediný opustený dom na našej ulici, ale všetci rozprávajú len o ňom. Za ďalšie chátarajúce, rozpadávajúce sa budovy môže súčasná ekonomika a realitný trh, skaza, ktorá znižuje hodnotu všetkých nehnuteľností v tejto kedysi idyllickej štvrti.

Toto je však zvláštny prípad. O tomto dome by sa dalo dlho rozprávať.

Strčím si ruky do vreciek na sivej bunde, zababuším sa.

Jazero je dnes ráno rozbúrené. Vlny narážajú na breh, voda sa vplíja do piesku. Určite je ľadová, nemá viac než jeden, dva stupne, ale ešte nezamrzla, zatiaľ. Nie ako vlni, keď bol o takomto čase maják zahalený námrazou, od Michiganského jazera dul severák, zahrýzal sa do dreveného móla. Ale to bolo minulú zimu. Teraz je jeseň, ešte po-trvá, kým hladinu pokryje súvislá škrupina.

Kráčam popri brehu, dávam pozor, aby sa mi nepremobili topánky, no suché veru neostanú. Voda špliecha až ku mne, vlny majú možno aj pol druhu metra. V lete počas turistickej sezóny by pláž z bezpečnostných dôvodov uzavreli. Zakázali by kúpanie kvôli spodným prúdom.

Lenže nie je leto. A nie sú tu žiadni turisti.

Mesto stíchlo, niektoré obchody ostanú zavreté až do jari. Obloha je tmná, v tomto ročnom období sa neskoro rozvidnieva a slnko zapadá zavčasu. Pozriem hore, nevidieť hviezdy ani mesiac, zahaľuje ich hradba ťažkých sivých mračien.

Čajky škriekajú, krúžia mi nad hlavou, ale zbadám ich až vtedy, keď na ne dopadne kužeľ svetla z majáka. Náporu vetra čerí hladinu a bráni vtákom v rozlete. Usilovne trepecú krídlami, no ostávajú na mieste, bezmocne sa vznášajú pri brehu. Pôsobia bezprizorne ako ja.

Natiahnem si kapucňu, aby mi do vlasov a do očí nenafúkal piesok.

Odbočím od jazera, prejdem cez park popri starom kolo-toči. Chvíľu hľadím do nehybných očí koňa, žirafy, zebry... Je tu aj koč ťahaný morským hadom, v ňom som sa pred šiestimi rokmi prvý raz bozkával s Leigh Forneyovou. Teraz je v prvom ročníku na Michiganskej univerzite, študu-